

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10Sža/17/2014
Identifikačné číslo spisu:	1013202238
Dátum vydania rozhodnutia:	02.07.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Zuzana Ďurišová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1013202238.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a z členov JUDr. Igora Belka a JUDr. Petra Paludu, v právnej veci navrhovateľa: N. J., narodeného X. T. XXXX, štátneho príslušníka Afganskej islamskej republiky (ďalej len Afganistan), podľa vlastného udania v krajine pôvodu naposledy bytom B., aktuálne s miestom pobytu R., zastúpeného Advokátskou kanceláriou Škamla, s.r.o. so sídlom Makovického 15, Žilina, proti odporcovi: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky - Migračný úrad so sídlom Pivonková 6, Bratislava, o preskúmanie rozhodnutia odporcu ČAS: MU-363-20/PO-Ž-2013 zo dňa 15. novembra 2013 o nepredĺžení doplnkovej ochrany, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz/74/2013-25 zo dňa 19. marca 2014, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz/74/2013-25 zo dňa 19. marca 2014 m e n í t a k, že rozhodnutie odporcu ČAS: MU-363-20/PO-Ž-2013 zo dňa 15. novembra 2013 z r u š u j e a v e c m u v r a c í a n a ďalšie konanie.

Odporca j e p o v i n n ý zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov konania z titulu trov právneho zastúpenia vo výške 802,81 Eur na účet jeho právneho zástupcu v lehote do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Odôvodnenie

I.

Konanie pred správnym orgánom

Odporca rozhodnutím ČAS: MU-363-20/PO-Ž-2013 zo dňa 15. novembra 2013 rozhodol o nepredĺžení doplnkovej ochrany podľa § 20 ods. 3 zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení platnom v čase vydania napadnutého rozhodnutia (ďalej len „zákon o azyle“) z dôvodu nesplnenia podmienok uvedených v § 13a ods. 1 zákona o azyle. Rozhodnutie odôvodnil tým, že po vyhodnotení všetkých skutočností dospel k názoru, že v tomto prípade neboli splnené predpoklady predĺženia doplnkovej ochrany. Uviedol, že z vyhľadanych a do spisu založených správ vyplýva, že v Afganistane i naďalej prebieha vnútroštátny konflikt medzi Afganskými národnými bezpečnostnými

silami a afganskými opozičnými silami na čele s Talibanom, pričom však jeho lokalizácia a intenzita je v jednotlivých provinciách rôzna. Oblasť provincie Kábulu (odkiaľ navrhovateľ pochádza), ako aj oblasť provincie Kapisa (kam sa jeho rodina presídlila) však po bezpečnostnej stránke vyhodnotil ako také, v ktorých došlo k zlepšeniu situácie, ktorá umožňuje prípadný návrat navrhovateľa. Tiež uviedol, že navrhovateľ nebol nikdy trestne stíhaný, že mu nebol uložený trest smrti a že nebol nikdy objektom neľudského alebo ponižujúceho zaobchádzania. V prípade návratu mu teda nehrozí žiadna z foriem vážneho bezprávia. Svoje právne závery doplnil o informácie o krajine pôvodu navrhovateľa, na ktoré sa v rozhodnutí odvolal a ktoré aj identifikoval.

II.

Konanie pred súdom I. stupňa

Proti tomuto rozhodnutiu podal navrhovateľ v zákonnej lehote opravný prostriedok, ktorým sa domáhal zrušenia napadnutého rozhodnutia a vrátenia veci odporcovi na ďalšie konanie. Krajský súd v Bratislave rozhodujúc o opravnom prostriedku navrhovateľa preskúmal rozhodnutie odporcu ČAS: 363-20/PO-Ž-2013 zo dňa 15. novembra 2013 a stotožniac sa s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, ho ako zákonné a správne potvrdil.

K argumentom navrhovateľa uviedol, že zo spisu ČAS: MU-240/PO-Ž-2009 súd zistil, že navrhovateľovi rozhodnutím z 24. septembra 2009 nebol udelený azyl, bola mu však poskytnutá doplnková ochrana s poukazom na vnútroštátny ozbrojený konflikt, prebiehajúci v Afganistane. Následnými rozhodnutiami ČAS: MU-405-17/PO-Ž-2010 zo 6. októbra 2010, ČAS: MU-296-17/PO-Ž-2011 zo 6. októbra 2011 a ČAS: MU-456-17/PO-Ž-2012 z 3. októbra 2012 mu bola doplnková ochrana predĺžovaná.

Zo spisu ČAS: MU-363/PO-Ž-2013 krajský súd zistil, že navrhovateľ opakovane dňa 17. júla 2013 požiadal o predĺženie doplnkovej ochrany. V priebehu pohovoru o. i. uviedol, že o jej predĺženie žiada z dôvodu zlej bezpečnostnej situácie v Afganistane, že jeho manželka sa cca v marci 2013 presťahovala aj s deťmi k matke do dediny B., nachádzajúcej sa v blízkosti mesta Mahmud Raki v provincii Kapisa z dôvodu, že v Kábule nezvládala platenie nájmu za byt. Odporca vyhľadal a do spisu založil informácie o krajine pôvodu navrhovateľa pochádzajúce z rôznych zdrojov, a to jednak ako individuálne a jednak ako súčasť komplexných správ o Afganistane, ktoré konkretizoval v napadnutom rozhodnutí.

K námietke nepreskúmateľnosti rozhodnutia, v ktorej navrhovateľ namietal jeho nezrozumiteľnosť s poukazom na konkrétne údaje, uvádzané v odôvodnení rozhodnutia krajský súd uviedol, že námietka nie je dôvodná, pretože navrhovateľ namietal, že odporca na strane jednej konštatoval zlepšenie bezpečnostnej situácie v Afganistane, pričom na strane druhej konštatoval, že v jeho niektorých častiach prebieha ozbrojený konflikt. Toto konštatovanie nie je protirečivé, pretože je skutočnosťou (jednak všeobecne známou a aj vyplývajúcou zo založených správ), že lokalizácia a intenzita konfliktu medzi afganskou vládou a (predovšetkým) Talibanom je skutočne v jednotlivých 34 provinciách Afganistanu rôzna.

Navrhovateľ namietal, že odporca uviedol, že v prvom štvrtroku 2013 v porovnaní s prvým štvrtrokom 2012 sa počet útokov v provincii Kábul zvýšil o 10%, keď v prvom štvrtroku 2012 sa uskutočnili 2 útoky a v prvom štvrtroku 2012 ich bolo 12. Je zrejmé, že v tomto prípade ide o zjavnú chybu vpísaní, keď namiesto údaju „o 10%“ malo byť správne uvedené „o 10“. Táto chyba v písaní však podľa názoru súdu nespôsobuje nezrozumiteľnosť rozhodnutia ako takého.

Aj ďalšiu námietku navrhovateľa, že zdroje informácií, z ktorých odporca čerpal, nie sú oficiálnymi zdrojmi, že tieto čerpal z interných správ a z rôznych internetových stránok a že zdroje použitých informácií nespĺňajú kritériá smerníc Rady č. 2005/85/ES a 2004/83/ES súd vyhodnotil ako nedôvodnú. Odporca, ako to vyplýva z obsahu spisu a aj z obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, vyhľadal a do spisu založil obsiahlu dokumentáciu - informácie o krajine pôvodu navrhovateľa, ktoré pochádzajú tak z oficiálnych zdrojov, ako aj zo zdrojov neoficiálnych. Týmto postupom nijako neporušil svoje povinnosti, vyplývajúce mu z § 19a zákona o azyle, resp. §§ 32, 34, 46 zákona č. 71/1967 Zb. Ako to vyplýva z jednotlivých informácií založených v spise, ich zdrojmi boli napr. USAID (Americká vládna agentúra pre medzinárodný rozvoj), Ministerstvo vnútra Afganistanu, IOM Rakúsko, IOM Afganistan, MZV USA, MZV Austrálie, OSN, UNHCR, EASO (Európsky podporný azylový úrad), ANSO (Agentúra pre bezpečnosť NGO v Afganistane), ale aj tlačové agentúry, média, resp. iné neoficiálne zdroje. Súd iba poznamenáva, že informácie tak z oficiálnych, ako aj z neoficiálnych zdrojov sú vo všeobecnosti

prístupné spravidla iba z internetových stránok ich zdrojov (orgánov, organizácií, médií a pod.), ktorá skutočnosť je iste známa aj navrhovateľovi. Takýto postup získavania informácií je nielen v praxi bežným, ale v podstate jediným možným.

K námietke nesprávneho právneho posúdenia veci vo vzťahu k zlepšenej bezpečnostnej situácii krajský súd uviedol, že odporca správne vyhodnocoval bezpečnostnú situáciu v provincii Kábul (odkiaľ navrhovateľ pochádza), ako aj v provincii Kapisa (kam je predpoklad že sa vráti, keďže sa do nej presídlila jeho najbližšia rodina). Ako to vyplýva z údajov, použitých na odôvodnenie výroku rozhodnutia, bezpečnostná situácia tak v provincii Kábul, ako aj v provincii Kapisa sa zlepšila. Je pritom potrebné poznamenať, že (ako to je známe súdu) číselné údaje o počte bezpečnostných incidentov boli do prvého štvrťroka 2013 prístupné na oficiálnej stránke ANSO (Agentúra pre bezpečnosť NGO v Afganistane), kde sú označované ako „zásahy“. Informácie za ďalšie obdobia prístupné nie sú a zjavne preto najaktuálnejšie informácie čerpal odporca zo zdroja USAID (Americká vládna agentúra pre medzinárodný rozvoj), ktorý však používa inú systematiku uvádzania štatistických údajov, keď jednotlivé údaje uvádzajú počty „zásahov“, pričom (ako to vyplýva z údajov), zásahom sa myslí priame postihnutie jedného civilistu. S poukazom na zistené informácie v provincii Kábul bolo v roku 2010 zaznamenaných 151 incidentov, v roku 2011 116 incidentov, v roku 2012 83 incidentov, v prvom štvrťroku 2013 12 incidentov, za január - apríl cca 38 zásahov, za máj - júl 2013 cca 21 zásahov. Odporca poukázal na skutočnosť, že niektoré vymenované okresy nečelili žiadnym zásahom. V provincii Kapisa bolo v roku 2010 129 incidentov, v roku 2011 124 incidentov, v roku 2012 184 incidentov, v prvom štvrťroku 2013 23 incidentov, za január - apríl cca 5 zásahov, za máj - júl cca 12 zásahov. Odporca poukázal na skutočnosť, že tieto zásahy sa uskutočnili výlučne v troch vymenovaných okresoch provincie, z ktorých sa ani v jednom prípade nejedná o okres, v teritóriu ktorého sa nachádza dedina B., kam sa najbližšia rodina navrhovateľa v poslednom čase presídlila z Kábulu. S poukazom na aj odporcom prezentovaný vývoj bezpečnostnej situácie, ako aj s poukazom na zmienenú cieľenosť útokov opozičných skupín možno konštatovať, že bezpečnostná situácia v provinciách Kábul a Kapisa umožňuje prípadný návrat navrhovateľa. Odhliadnuc od uvedeného súd poznamenáva, že zo štatistických údajov založených v spise vyplýva, že aj celý rad ďalších provincií Afganistanu vykazuje nízku, alebo veľmi nízku úroveň nebezpečnosti (napr. Panjshir, Bamyan, Samangan, Nuristan, Badakhshan, Jawzjan, Zabul, Nimroz, Kunduz, Baghlan, Panjshir, Daykundi), ktoré sú bezpečnostnou situáciou spôsobilé pre bezpečný návrat navrhovateľa.

III.

Odvolaie a vyjadrenie odporcu

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ odvolanie, v ktorom namieta konštatovanie súdu prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí, že skutočnosť, že v prvom štvrťroku 2013 v porovnaní s prvým štvrťrokom 2012 sa počet útokov v provincii Kábul zvýšil o 10%, keď v prvom štvrťroku 2012 sa uskutočnili 2 útoky a v prvom štvrťroku 2013 ich bolo 12, je len zrejmou chybou v písaní, ktorá však nespôsobuje nezrozumiteľnosť rozhodnutia, pretože podľa názoru súdu prvého stupňa je zjavné, že namiesto údaju „o 10%“ malo byť v rozhodnutí správne uvedené „o 10“. S týmto nemožno súhlasiť. V rozhodnutí odporcu sa na strane č. 3 sa uvádza: „...zvýšil počet útokov o 10%, pričom toto percento útokov predstavuje štatistické porovnanie prvého štvrťroka 2012 (2 útoky) a 2013 (12 útokov). Môže to viesť k zdaniu, že bezpečnostná situácia v provincii Kábul sa rapídne zhoršila, čo však nezodpovedá objektívnej realite, pretože 10 % predstavuje zvýšenie počtu útokov iba o 10 incidentov“. Z vyššie citovaného textu jednoznačne vyplýva, že odporca založil svoje rozhodnutie percentuálnym zhodnotením zvýšenia počtu útokov v porovnávanom období. Nemôže ísť o zjavnú chybu v písaní, pretože aj keby sa dosadilo na miesto údaja „o 10%“ údaj „o 10“, odporca v nasledujúcom texte znovu operuje s údajom 10% v súvislosti s objektívnou realitou, keď uvádza, že 10% predstavuje zvýšenie počtu útokov iba o 10 incidentov“.

Súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec, ak uviedol, že rozhodnutie odporcu je v tomto smere zrozumiteľné, pretože nárast útokov z dvoch na 12 predstavuje percentuálny nárast o 500 %. Súd prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí tiež nezobral do úvahy skutočnosť, že odporca pri posudzovaní bezpečnostnej situácie v Afganistane vychádzal zo skutočnosti, že zvýšenie útokov z počtu 2 na 12 je zvýšenie „len“ o 10% a nie o 500%, a aj v dôsledku týchto nesprávnych úvah vydal rozhodnutie č. ČAS:

MU- 363-20/ PO-Ž-2013 zo dňa 15. novembra 2013.

Počet útokov v roku 2012 a 2013 sa zvýšil, je preto otázne, ako mohol súd prvého stupňa rozhodnutie odporcu o tom, že sa bezpečnostná situácia v Afganistane zlepšila, považovať za správne.

Súd prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí ďalej uvádza, že hodnotenie navrhovateľa o tom, že je rozporné tvrdenie odporcu o počte útokov v provincii Kábul, keď odporca uviedol, že ich bolo 11 - 20, pričom v predchádzajúcom texte odôvodnenia odporcu uviedol, že ich bolo 12, je zjavne nesprávne. Súd prvého stupňa tento svoj záver nijako neodôvodnil. Súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec, ak dospel k záveru, že rozhodnutie odporcu ČAS: MU-363-20/PO-Ž-2013 zo dňa 15. novembra 2013 je zrozumiteľné.

Pokiaľ ide o o námietku zlepšenej bezpečnostnej situácie v Afganistane, nie je zrejmé, keď počet útokov narástol o 500% v období rokov 2012 a 2013, ako mohlo dôjsť k zlepšeniu bezpečnostnej situácie? Z rozhodnutia odporcu tiež vyplýva, že v provincii Kapisa bolo v roku 2011 124 útokov a v roku 2012 až 183 útokov. Odporca v rozhodnutí uviedol, že ide o kolísanie počtu útokov. Nie je zrejmé, ako mohol súd prvého stupňa dospieť k záveru, že rozhodnutie odporcu je správne, keď je zjavné, že počet útokov v roku 2011 a v roku 2012 narástol. Ak by aj počet útokov kolísal, tak ako uviedol odporca vo svojom rozhodnutí, nie je zrejmé, ako mohol súd prvého stupňa vyhodnotiť rozhodnutie odporcu o tom, že bezpečnostná situácia v Afganistane sa zlepšila ako správne, keď z rozhodnutia odporcu vyplýva, že počet útokov je kolísavý.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že bezpečnostná situácia v Afganistane nemôže byť stabilizovaná, keď sám odporca v rozhodnutí uvádza, že počet útokov v provincii Kábul (v posudzovanom období) narástol a v provincii Kapisa kolíše. Taktiež nie je zrejmé, prečo súd prvého stupňa vyhodnotil námietku navrhovateľa, že rozhodnutie odporcu je nezrozumiteľné ako nedôvodnú, keď odporca v napadnutom rozhodnutí uvádza, že došlo k radikálnej zmene bezpečnostnej situácie v niektorých provinciách Afganistanu, keď z vyššie uvedeného vyplýva, že sám odporca označil počet útokov v provincii Kapisa za kolísavý a zo skutočností ním uvedených v rozhodnutí vyplýva, že počet útokov v provincii Kábul v porovnávanom období narástol.

Súd prvého stupňa sa v napadnutom rozhodnutí nevysporiadal s námietkou navrhovateľa, že odporca v napadnutom rozhodnutí konštatuje iba toľko, že k zhoršeniu bezpečnostnej situácie v Afganistane nedošlo. Zlepšenie situácie nikde neuvádza. Nie je zrejmé, prečo v porovnaní s predchádzajúcim rozhodnutím odporcu (ČAS: MU-456-17/PO-Ž-2012) bolo v rozhodnutí odporcu ČAS: MU-363-20/PO-Ž-2013 zo dňa 15. novembra 2013 konštatované, že navrhovateľ nespĺňa podmienky na predĺženie doplnkovej ochrany.

Prvostupňový súd sa nijako nezaoberal námietkou navrhovateľa ohľadne skutočnosti, že predchádzajúce rozhodnutie odporcu o predĺžení doplnkovej ochrany navrhovateľa bolo vydané dňa 3. októbra 2012. V spise odporcu sa nachádza dokument „Výpracované odpovede“ MU-ODZS-2012/000122-54 zo dňa 11. júla 2012, teda z obdobia, ktoré predchádzalo vydaniu predchádzajúceho rozhodnutia odporcu. Bezpečnostná situácia v Afganistane popísaná v tomto dokumente je totožná s bezpečnostnou situáciou, ktorá je v Afganistane teraz, resp. v žiadnom prípade nemožno konštatovať jej zlepšenie.

V napadnutom rozhodnutí sa súd prvého stupňa taktiež nijakým spôsobom nezaoberal námietkou, že na splnenie zákonom stanovených podmienok je postačujúce, že by navrhovateľ pravdepodobne mohol byť vystavený hrozbe vážneho bezprávia a nie to, že je konkrétnym cieľom ozbrojencov. Prvostupňový súd sa taktiež nezaoberal námietkou ohľadom odôvodnenia rozhodnutia v súvislosti s informáciami UNHCR, konkrétne tým, že v rozhodnutí odporcu nebolo uvedené, z akých krajín sa Afganci vracajú do Afganistanu.

Pokiaľ ide o zdroje informácií, z ktorých čerpal odporca navrhovateľ uviedol, že súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec, ak konštatoval, že tieto informácie spĺňajú podmienky stanovené v čl. 4 ods. 3 smernice Rady č. 2004/83/ES a čl. 8 ods. 2 písm. b) a taktiež kritériá vyplývajúce z rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva (rozhodnutie Salah Sheek) a Veľkej komory Európskeho súdu pre ľudské práva (rozhodnutie NA proti Spojenému kráľovstvu). Vzhľadom na to, že rozhodnutie odporcu bolo vydané dňa 15. novembra 2013, nemožno dokumenty obsiahnuté v spise považovať za aktuálne. Súd prvého stupňa odôvodňuje svoje rozhodnutie ohľadom námietok navrhovateľa týkajúcich sa zdroja informácií, z ktorých odporca čerpal tým, že z jednotlivých informácií založených v spise vyplýva že zdrojmi informácií boli napr. USAID (americká agentúra pre medzinárodný rozvoj), Ministerstvo vnútra Afganistanu, IOM Rakúsko, IOM Afganistan, MZV USA, MZV Austrálie, OSN, UNHCR, EASO

(Európsky podporný azylový úrad), ANSO (Agentúra pre bezpečnosť v Afganistane), ale aj tlačové agentúry, médiá, resp. iné oficiálne zdroje.

Žalobca je toho názoru, že skutočnosť, že určitý dokument je súčasťou spisového materiálu automaticky neznamena, že bol aj podkladom pre rozhodnutie vydané vo veci samej. Podkladom, resp. zdrojom informácie pre vydanie určitého rozhodnutia sa môže stať len vtedy, keď jeho obsah správny orgán podrobí analýze a z tejto analýzy vyvodí závery, ktoré uvedie do rozhodnutia spolu s odkazom, že vychádzal práve z tohto dokumentu. V závere svojho rozhodnutia odporca uvádza, že za účelom posúdenia žiadosti menovaného o predĺženie doplnkovej ochrany na území SR boli využité informácie migračného úradu (číslo rozhodnutí) a z internetových stránok (názvy internetových stránok). V texte rozhodnutia odporca ďalej odkazuje na IOM (vo všeobecnosti, bez bližšej konkretizácie) a MZV Austrálie. Konkrétny odkaz na to, ktoré informácie boli zistené zo zdroja informácií USAID, ANSO, EASO a iné súdom prvého stupňa uvedené zdroje informácií sa v texte nenachádza, preto nie je zrejmé, ako súd prvého stupňa dospel k záveru, že tie ktoré informácie uvedené v rozhodnutí odporcu pochádzali práve zo zdrojov, ktoré uviedol súd prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí. O tom, že zdroje informácií (keď ani nie je jasné, ktoré informácie pochádzali z ktorého zdroja) splnili podmienky stanovené vyššie uvedenými smernicami nemožno hovoriť.

Podľa názoru navrhovateľa rozhodnutie súdu prvého stupňa je nesprávne aj z toho dôvodu, že súd prekročil svoju kompetenciu a doplnil odôvodnenie rozhodnutia odporcu; v treťom odseku na strane č. 6 rozhodnutia uvádza zdroje informácií a taktiež informácie z týchto zdrojov o bezpečnostnej situácii v Afganistane, ktoré sa v rozhodnutí odporcu nenachádzajú. Tiež sa tam nenachádza informácia o tom, že v roku 2010 bolo v provincii Kábul zaznamenaných 151 incidentov, ani informácia o počte útokov v provincii Kapisa v roku 2010, ktorú súd prvého stupňa uvádza v odôvodnení napadnutého rozhodnutia na strane č. 6.

Z týchto dôvodov navrhovateľ považuje rozhodnutie odporcu za natoľko nezrozumiteľné a nepreskúmateľné, že súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku toto rozhodnutie znovu presvedčivejšie a zrozumiteľnejšie odôvodňuje. Napadnuté rozhodnutie má preto inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Na záver si navrhovateľ uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania v prípade úspechu vo výške 184.65 € podľa pripojeného vyčíslenia.

Navrhovateľ z uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn.: 9 Saz/74/2013 zo dňa 19. marca 2014 zmenil tak, že rozhodnutie odporcu ČAS: MU-363-20/PO-Ž-2013 zo dňa 15. novembra 2013 <. zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie a uloží mu povinnosť zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov konania.

Odporca vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že ako to potvrdil svojím rozsudkom č. k. 9Saz/74/2013-25 zo dňa 19. marca 2014 aj Krajský súd v Bratislave, postupoval pri rozhodovaní o navrhovateľovej žiadosti o predĺženie doplnkovej ochrany vecne správne, pričom vychádzal z jeho výpovede zo dňa 9. septembra 2013 a z objektívne zistených skutočností a všeobecne dostupných informácií o Afganistane, ktoré boli založené do spisu ČAS: MU-363/PO-Ž-2013. Rozhodnutím migračného úradu ČAS: MU-340-20/PO-Ž-2009 zo dňa 24.09.2009 nebol navrhovateľovi udelený azyl podľa § 13 ods. 1 zákona o azyle a zároveň mu bola podľa § 13a a § 20 ods. 4 zákona o azyle poskytnutá doplnková ochrana na území SR na dobu jedného roka (do 07.10.2010), nakoľko uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 07.10.2009. Migračný úrad navrhovateľovej žiadosti o predĺženie doplnkovej ochrany rozhodnutím ČAS: MU-405-17/PO-Ž-2010 zo dňa 6. októbra 2010 podľa § 13a a § 20 ods. 3 zákona o azyle vyhovel a predĺžil mu poskytnutie doplnkovej ochrany na jeden rok odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, t. j. do 11. októbra 2011. Rozhodnutím ČAS: MU-296-17/PO-Ž-2011 zo dňa 6. októbra 2011 podľa § 13a a § 20 ods. 3 zákona o azyle odporca znovu vyhovel žiadosti navrhovateľa o predĺženie doplnkovej ochrany a predĺžil mu poskytnutie doplnkovej ochrany o jeden rok (do 10. októbra 2012). Rozhodnutím odporcu ČAS: MU-456-17/PO-Ž-2012 zo dňa 3. októbra 2012 podľa § 13a a § 20 ods. 3 zákona o azyle správny orgán vyhovel opäť navrhovateľovej žiadosti o predĺženie doplnkovej ochrany a znovu mu predĺžil poskytnutie doplnkovej ochrany o jeden rok (do 4. októbra 2013).

Nakoľko navrhovateľ dňa 17. júla 2013 podal v zákonom stanovenej lehote opäť žiadosť o predĺženie doplnkovej ochrany, bol s ním dňa 9. septembra 2013 vykonaný pohovor na účely jej zdôvodnenia, na ktorom poverenému pracovníkovi migračného úradu uviedol, že v jeho prípade sa nič nezmenilo a

všetky údaje a informácie, ktoré už uviedol v predchádzajúcich azylových konaniach sú pravdivé. Na otázku, či chce nejaké údaje alebo informácie migračnému úradu doplniť, uviedol, že nie. Taktiež uviedol, že od poskytnutia doplnkovej ochrany pracuje v reštaurácii s názvom „Tulipán“ na Obchodnej ul. č. 37 v Bratislave, a to od júna 2012. O predĺženie doplnkovej ochrany žiada kvôli tomu, že v krajine jeho pôvodu je veľmi zlá bezpečnostná situácia, dokonca ešte horšia, ako bola počas jeho pobytu v tejto krajine, a preto sa nemôže vrátiť domov. Na otázku, ako sa má jeho manželka, ktorá zostala v Afganistane a či sú spolu v kontakte, odpovedal, že raz, resp. dvakrát do mesiaca sú prostredníctvom počítača v kontakte, pričom uviedol, že sa jeho manželka má dobre. Taktiež uviedol, že situácia je v Afganistane čím ďalej horšia, avšak keď tieto slová mal konkretizovať odpovedal, že nevie uviesť prečo. Spomenul aj to, že sa jeho manželka odsťahovala aj s deťmi k svojej matke do dediny B., provincia Kapisa. Ďalej uviedol, že B. je vzdialený asi 5 kilometrov od mesta Mahmud Raki. Na otázku, prečo jeho manželka odišla z Kábulu uviedol, že dôvodom bola tá skutočnosť, že nestíhala platiť nájomné za byt, v ktorom žila, nakoľko ceny nájomov sa zvýšili, preto odišla k svojej matke. Na ďalšiu otázku, čoho sa obáva v prípade návratu do krajiny pôvodu, uviedol, že má strach o svoj život z dôvodu nepriaznivej bezpečnostnej situácie. Na záver poznamenal, že všetkým otázkam dobre rozumel a pravdivo uviedol všetky údaje týkajúce sa jeho osoby, pričom nechce nič dodať.

Zmyslom a účelom doplnkovej ochrany je poskytnutie subsidiárnej ochrany a možnosti legálneho pobytu v SR tým žiadateľom o medzinárodnú ochranu, ktorým nebol udelený azyl, avšak by u nich bolo neúnosné, neprimerané, alebo inak nežiaduce požadovať ich vycestovanie zo SR z dôvodov taxatívne uvedených v zákone o azyle. Hoci sa aplikácia inštitútu doplnkovej ochrany viaže k objektívnym hrozbám po prípadnom návrate žiadateľa o udelenie azylu do krajiny pôvodu, t. j. k čiastočne iným skutočnostiam nastávajúcim v odlišnom čase, ako v prípade aplikácie inštitútu azylu, sú pri rozhodovaní o doplnkovej ochrane určujúce tvrdenia samotného žiadateľa, a tiež dostupné informácie týkajúce sa bezpečnostnej situácie v navrhovateľovej krajine pôvodu. Bezpečnostnú situáciu v Kábule a v provincii Kapisa, kde mal menovaný pred odchodom z krajiny pôvodu trvalý pobyt, možno považovať za jeden z bezpečnejších regiónov v Afganistane, čo potvrdzujú dostupné informácie, ktoré odporca založil do spisu ČAS: MU-363/PO-Ž-2013. O stabilizácii bezpečnostnej situácie v tejto oblasti svedčí aj tá skutočnosť, že zodpovednosť za bezpečnosť v provincii Kábul, resp. Kapisa prešla priamo na národné bezpečnostné sily Afganistanu, pričom medzinárodné bezpečnostné sily vyslané do tejto oblasti im stále poskytujú dostatočnú podporu. Na základe všeobecne dostupných informácií k hlavným cieľom, na ktoré je Taliban zameraný, patria predstavitelia štátnej moci, príslušníci ozbrojených a bezpečnostných zložiek, politickí predstavitelia, cudzí štátni príslušníci (s cieľom získať za nich vysoké výkupné), ako aj pracovníci humanitárnych organizácií.

Ďalej uviedol, že odvolacie námietky navrhovateľ nepodložil žiadnymi relevantnými dôkazmi vzťahujúcimi sa na predmetnú žiadosť a neuviedol ani také skutočnosti, ktoré by mali mať vplyv a boli by opodstatnené na zrušenie tohto rozsudku a tým aj rozhodnutia migračného úradu o nepredĺžení doplnkovej ochrany. Odporca ich považuje za účelové a právne irelevantné. O žiadosti navrhovateľa rozhodol po analýze a vyhodnotení všetkých skutočností súvisiacich s predĺžením doplnkovej ochrany z toho hľadiska, či by v prípade jeho návratu do krajiny pôvodu čelil reálnej hrozbe vážneho bezprávia, pričom do spisu založil všetky dostupné správy o krajine jeho pôvodu so zameraním na provincie Kábul a Kapisa, ktoré pochádzali z rôznych zdrojov a boli zabezpečené odborom dokumentaristiky a zahraničných stykov migračného úradu, čo v samotnom rozsudku č. k. 9Saz/74/2013-25 potvrdil aj Krajský súd v Bratislave. Odporca z týchto dôvodov navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť.

IV.

Konanie pred odvolacím súdom

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku), preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a jednomyseľne dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa je dôvodné. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 2. júla 2014 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

Podľa § 46 Správneho poriadku, rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Podľa § 13c ods. 1 zákona o azyle (ďalej aj ZA), ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 13a alebo § 13b.

Podľa § 13a zákona o azyle, ministerstvo poskytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ktorému neudelilo azyl, ak sú vážne dôvody domnievať sa, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 2 písm. f) zákona o azyle je vážnym bezprávím

1. Uloženie trestu smrti alebo jeho výkon,
2. Mučenie alebo neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie alebo trest, alebo
3. Vážne a individuálne ohrozenie života alebo nedotknuteľnosti osoby z dôvodu svojvoľného násillia počas medzinárodného alebo vnútroštátneho ozbrojeného konfliktu.

Podľa § 20 ods. 3, veta prvá zákona o azyle sa doplnková ochrana podľa § 13a a 13b poskytuje na dobu jedného roka a po uplynutí jedného roka sa poskytovanie doplnkovej ochrany na žiadosť predlži vždy o jeden rok, ak sú splnené podmienky, ktoré sú uvedené v § 13a alebo 13b a nie sú dôvody na jej neposkytnutie.

V prerokúvanom prípade sú so zreteľom na uvedené ustanovenia dôvodné všetky odvolacie námietky navrhovateľa. Počty útokov, ktoré porovnával odporca v napadnutom a preskúvanom rozhodnutí o nepredĺžení doplnkovej ochrany sú natoľko rozporné, a tým i máťuce, že nie je v konečnom dôsledku zrejmé, či na prelome rokov 2012 a 2013, ktoré sú v ňom porovnávané, došlo k nárastu alebo poklesu útokov a akým spôsobom (výrazným, nepatrným, pozvoľným). Správy, ktoré sú založené v spise nie sú dostatočne aktuálne pre posúdenie konkrétnej veci, ale čo je dôležitejšie, nie sú podkladom pre rozhodnutie tak, aby bolo presvedčivé. Ak je nejaká správa alebo dokument podkladom rozhodnutia, musí byť priamo v rozhodnutí o tom odkaz alebo aspoň zmienka, aby bolo možné takéto konštatovanie podrobiť preskúmaniu, či už zo strany navrhovateľa alebo súdu.

Odporca sa z uvedených dôvodov nadväzne na svoje zistenia ani dostatočne nezaoberal možnosťou hrozby vážneho bezprávia, mučenia, či hrozby uloženia trestu smrti navrhovateľovi po jeho návrate do krajiny pôvodu. Odporca mal nielen zhodnotiť novú situáciu v Afganistane, ale najmä so zreteľom na osobné pomery navrhovateľa a jeho rodiny v krajine pôvodu posúdiť podmienky možného bezpečného návratu navrhovateľa do krajiny pôvodu, rešpektujúc splnenie podmienok uvedených v § 20 ods. 3 ZA.

Odporca podľa názoru odvolacieho súdu náležite nevyhodnotil individuálnu situáciu navrhovateľa pri jeho prípadnom návrate a dôsledne nezistil či mu pri návrate alebo po ňom nehrozí vážne bezprávie uvedené v § 2 písm. f) ZA.

Pochybenia odporcu v tomto smere nemohol nahradiť ani postup súdu konajúceho nad rámec jeho oprávnení, keď vykladal dôvody napadnutého rozhodnutia bez opory v samotnom rozhodnutí, či dopĺňal toto rozhodnutie.

Vzhľadom na uvedené preto odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 250ja ods. 3 v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p. tak, že rozhodnutie odporcu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V.

Trovy konania

O trovách konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 250k ods. 1 O. s. p. v spojení s § 250l ods. 2 O. s. p., § 224 ods. 1 O. s. p., § 151 ods. 1 a 5 O. s. p a § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. tak, že úspešnému navrhovateľovi priznal náhradu trov prvostupňového i odvolacieho súdneho konania podľa vyčíslenia jeho právneho zástupcu v zmysle vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“) v sume 802,81 Eur, ktorá pozostáva z:

1. trov prvostupňového konania vo výške 632,36 Eur:

· z náhrady trov právneho zastúpenia za 3 úkony právnej služby:

- prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom - plnomocenstvo zo dňa 10.12.2013 (§ 13a ods. 1 písm. a) vyhlášky) - 130,16 €,

- písomné podanie na súd týkajúce sa veci samej - opravný prostriedok zo dňa 12.12.2013 (§13a ods. 1 písm. c) vyhlášky) - 130,16 €,
- účasť na konaní pred súdom dňa 13.03.2014 (§ 13a ods. 1 písm. d) vyhlášky) - 134,- €,
- z režijného paušálu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky - 2 x 7,81 € (rok 2013) a 1 x 8,04 € (rok 2014) = 23,66 €,
- z cestovného (§ 15 písm. a) a § 16 ods. 4 vyhlášky v spojení s § 7 zákona č. 283/2002 Z.z. o cestovných náhradách, v znení neskorších predpisov) - cesta na pojednávanie dňa 13.03.2014 Žilina - Bratislava a späť - 396 km pri spotrebe 6,8 l/100 km a cene pohonných hmôt 1,356 €/l (cena zistená Štatistickým úradom Slovenskej republiky, keďže navrhovateľ nepreukázal cenu pohonnej látky dokladom o kúpe) a náhrada za použitie motorového vozidla vo výške 0,183 Eur za každý km - spolu 108,99 €,
- z dane z pridanej hodnoty vo výške 20 % podľa § 18 ods. 3 vyhlášky - 105,39 €.

2. trov odvolacieho konania vo výške 170,45 Eur:

- z náhrady trov právneho zastúpenia za 1 úkon právnej služby:
- písomné podanie na súd týkajúce sa veci samej - odvolanie zo dňa 08.05.2014 (§13a ods. 1 písm. c) vyhlášky) - 134,- €,
- z režijného paušálu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky - 8,04 €,
- z dane z pridanej hodnoty vo výške 20 % podľa § 18 ods. 3 vyhlášky - 28,41 €.

Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi vyššie uvedenú náhradu trov konania vo výške 802,81 Eur k rukám jeho právneho zástupcu v zmysle § 149 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v lehote tridsiatich dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.